

POT DOMOV.

Alojzij Remec.

Visoko pod zvezdami moje okno gori:
moj dom in moja otroka in ti, moja zvesta!
Med tihimi stenami vaša molitev šelesti —
kako temná in mrzla je moja cesta!

Ves dan se bijem sredi vrvečih množic
po cestah in trgih šumečih življenja
za kruh, za denar, za pravico pravic
in suženj sem tujega le hotenja ...

In zdaj je noč. Veliko življenje spi.
Za zlatimi napisi vse miruje.
Visoko pod zvezdami moje okno gori:
moj dom me pričakuje.

FRANČIŠEK ASIŠKI.

Aljoša Tomažin.

On je hodil v večere kot v tihe palače,
ki so samotne in ni v njih ljudi,
ker je imel uho vse drugače
za petje nemih stvari. Potem za živali kot kače
in ptice in mravlje. In izmed ljudi za berače,
ki so temni kot drevje sredi noči.

In je stal sredi vseh in njegov obraz
je bil ves v otroških smehljajih,
in sladek je bil njegov večerni glas,
da so utihnile ptice po gajih,
in bil je z njimi in cvetlicami
kot s sestricami v zlatih sijajih.